

O noapte pe Dunare

Camelia Florescu

În noaptea-aceea am uitat de toate:
De ape, de primejdii și părinți.
Eram copila ce credea că poate
În urne de iubire pentru sfinți,
Să priponească timpul în cosițe
Și prizoniera ochilor tăi mari
S-adune din iatacuri de domnițe
Toti sâmburii dorințelor amari

În noapte-aceea se pierdea sub tample
Sub ramuri, sub biserici, sub tăceri,
Iubirea ce avea să se întâmple
Și-avea să ne subjuge în căderi.
La miezul cald dintr-o oglindă-n dungă
Aveam să-ngenunchez de mii de ori,
N-avea putere viața să-mi ajungă
Să te aștept prin pătimi și vâltori

În noaptea-aceea , Doamne cum se face ?
Cu Tine, fără Tine, dar cu noi ,
Din acea noapte până mai încoace
N-am încetat să sper pentru-amândoi
Că vom uita și maluri și nisipuri
Ne vom feri de apele adânci
Și din fântâni de stele fără chipuri
Bucăți de noapte vom săpa sub stânci

Ca-n noaptea-aceea, știu că niciodată
Nu voi mai tremura sub alte bolți
Nici Dunărea cea blândă și curată
Nu ne va ispiti la fel pe toți
Așa cum ai deschis cândva iubirea
Și ai ascuns-o apoi într-un sertar
Azi lasă-mă să mai respir lumina
Unui păcat de care n-ai habar